Зокрема, стратегія оновлення технічних засобів повинна включати: визначення виробничої потреби в оновленні технічного парку, оцінку ефективності оновлення машино-тракторного парку і автомобільного автотранспорту і їх техніко-економічне обґрунтування, вивчення структури і аналіз фінансових джерел оновлення, розробку, оцінку альтернативних варіантів і вибір оптимального варіанту оновлення.

Крім того, для покращення технічного забезпечення сільськогосподарських підприємств слід прийняти нормативно-правові акти, які дозволять створити правову базу для повторного використання сільськогосподарської техніки, організації купівлі-продажу, відновлення і реалізації частково зношених машин, а також розробити державну політику, що сприяє розвитку системи відновлення і реалізації уживаної техніки, вузлів, агрегатів та запасних частин тощо.

Список використаних джерел:

1. Івашків Т.С. Економічна ефективність використання сільськогосподарської техніки в аграрних підприємствах: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук / Т.С. Івашків. – Житомир, 2008. – 22 с.

2. Сільське господарство Тернопільської області за 2013 рік: [стат. збірник]. – Тернопіль: Головне управління статистики у Тернопільській області, 2014. – 216 с.

Шлапак Д.Р.
студент;
Богацька Н.М.
кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки підприємства та міжнародної економіки,
Вінницький торговельно-економічний інститут
Київського національного торговельно-економічного університету

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ ВИРОБНИЧИХ ПОТУЖНОСТЕЙ ПІДПРИЄМСТВ ТА ФАКТОРИ, ЩО ЇХ ВИЗНАЧАЮТЬ

В умовах ринкової економіки будь-яке підприємство ставить своїм головним завданням отримання прибутку і задоволення суспільних потреб. У ході своєї діяльності з метою досягнення поставлених цілей підприємство повинно аналізувати і планувати свою діяльність, щоб оптимізувати виробничий процес, відповідність витрат і доходів, виявити слабкі сторони і резерви підвищення ефективності роботи. З метою аналізу процесу виробництва підприємство запроваджує поняття виробничої потужності [1, с. 22].

Дослідженню питань, пов’язаних з обґрунтуванням, аналізом і плануванням рівня використання виробничої потужності, резервами поліпшення її використання на підприємствах і в галузях, присвячені праці багатьох учених, серед яких: І.Б. Швець, Й.М. Петрович, Р.П. Атаманчук, А.С. Федонін, Г.А. Швиданенко, Л.Й. Ітін. Дослідження науковців пов’язані

переважно з обґрунтуванням виробничої потужності у стабільних умовах виробництва або на підприємствах, які тривалий час виготовляють продукцію з незмінними технічними та споживчими якостями.

Метою дослідження є аналіз економічної суті виробничої потужності в теорії господарської діяльності підприємства та факторів, які на неї впливають.

Здатність галузей промисловості, підприємств та їх підрозділів виготовляти якомога більше продукції перебуває у безпосередній залежності від кількості і досконалості засобів праці, якими вони оснащені. Засоби праці, передусім їх активну частину, – основні виробничі засоби, можна вважати головним чинником формування виробничої потужності підприємств. Під впливом науково-технічного прогресу основні засоби змінюються кількісно і якісно. Це проявляється в ускладненні технічних характеристик обладнання, зростання одиничної потужності машин. З'являються нові машини, які можуть одночасно виконувати декілька операцій і тим самим прискорюють виробничий процес за рахунок його поточності. Це сприяє зростанню виробничої потужності за рахунок якісно нових можливостей обладнання [2, с. 15].

Виробнича потужність – один з основних показників діяльності підприємства. У розрахунку виробничої потужності підприємства включається все устаткування, закріплене за основними виробничими цехами, за винятком резервного, дослідних ділянок та спеціальних ділянок для навчання робітників; культурно-технічний рівень кадрів та їх ставлення до праці; досягнутий рівень виконання норм часу.

Виробнича потужність підприємства (цеху або виробничої ділянки) характеризується максимальною кількістю продукції відповідної якості та асортименту, що може бути зроблено їм в одиницю часу при повному використанні основних виробничих фондів в оптимальних умовах їх експлуатації. Найбільш простими і точними вимірниками виробничої потужності є натуральні одиниці. Виробничі потужності вимірюються, як правило, в тих же одиницях, в яких планується виробництво даної продукції в натуральному вираженні (тоннах, штуках, метрах). Іноді виробнича потужність може виражатися в верстато-годинах і, як виняток, у вартісному вираженні [3, с. 101].

Важливим елементом, який має відображатися в визначенні поняття «виробнича потужність», є норми продуктивності обладнання, досягнуті передовиками виробництва, які повинні прийматися за базу для розрахунку виробничої потужності. Крім того, важливо також врахувати номенклатуру і асортимент продукції підприємства, які можуть суттєво вплинути на величину виробничої потужності. Якщо плановий асортимент найбільш повно відповідає наявному складу і структурі основних виробничих засобів підприємства, то це дозволяє найбільш повно завантажити виробничий апарат і таким чином досягти максимального виробництва. Водночас надто великий асортиментний ряд не дозволяє максимально використовувати обладнання через різні строки виконання технологічних операцій по різних продуктах. Тому асортимент продукції, який береться для розрахунку виробничої потужності, є важливим показником [2, с. 17].

Наука та практика виокремлюють господарювання виокремлюють різні види потужності підприємства:

За даними балансу виробничих потужностей:

– Вхідна – виробнича потужність на початок планового або звітного періоду.

– Вихідна – виробнича потужність на кінець планового або звітного періоду.

– Середньорічна – це потужність якою володіє підприємство на початок і кінець року з урахуванням приросту і вибуття наявних потужностей.

– Ввідна – введена в експлуатацію виробнича потужність з початку певного періоду.

– Вивідна – виведена з експлуатації виробнича потужність з початку певного періоду.

За метою розрахунку:

– Проектна – величина можливого випуску продукції заданої номенклатури чи переробленої сировини за одиницю часу, заданої при реконструкції чи проектуванні виробничої одиниці.

– Поточна – фактично досягнута виробнича потужність.

– Резервна – потужність, яка враховує необхідність зупинки обладнання для профілактичних і ремонтних робіт на підприємстві.

Залежно від розвитку і поточного стану виробництва:

– Пускова – потужність в період пуску виробництва.

– Фактична – потужність, що склалася у поточних умовах пуску виробництва.

– Планова – розраховується на плановий період на основі техніко-економічних показників виробництва.

До факторів, які впливають на величину виробничої потужності, відносять: якість продукції, що виробляється, розміри і склад виробничих площ, можливий фонд часу роботи устаткування та використання площ протягом року, прогресивні техніко-економічні норми продуктивності і використання обладнання, зняття продукції з виробничих площ, норматив тривалості виробничого циклу та трудомісткості продукції, структуру основних виробничих фондів та питому вагу їх активної частини, ступінь прогресивності технологічних процесів, режим роботи підприємства, використання робочого часу, планування виробництва і класифікація працівників, використання досвіду новаторів виробництва [3, с. 103]

На основі вищевикладеного матеріалу, можна зробити висновок, що у нових умовах економічного розвитку все більш актуальним є питання формування якісно нових виробничих потужностей промислових підприємств, здатних гнучко реагувати на зміну факторів внутрішнього та зовнішнього середовища. Розв’язання цієї наукової та практичної проблеми можливе на основі дослідження й оцінки факторів формування та використання виробничих потужностей.

Список використаних джерел:

1. Ящишин І.Ю. Стратегія розвитку виробничих потужностей / І.Ю. Ящишин // Міжнародна наукова конференція. – 2012. – № 4. – С. 21-24.
2. Красільнікова К.Є. Економічна сутність виробничих потужностей підприємств та фактори, що їх визначають / К.Є. Красільніков // Економічні науки. – 2014. – № 3. – С. 15-17.
3. Кожанова Є.Ф. Економічний аналіз.: Навчальний посібник для самостійного вивчення дисципліни / Є.Ф. Кожанова, І.П. Отенко // – 2003. – С. 100-103.

Яременко Л.О.
студент;
Турчак В.В.
доцент,
Вінницький торговельно-економічний інститут
Київського національного торговельно-економічного університету

ВПЛИВ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ВІННИЦЬКОГО РЕГІОНУ НА ЙОГО КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ

Україна є досить неоднорідною країною як з точки зору географічних умов, так і в плані соціально-економічного розвитку. Така географічна та соціально-економічна різноманітність свідчить про значний потенціал областей, оскільки дозволяє запропонувати різноманітні «пакети» інвестиційних умов, якими можуть скористатись широке коло потенційних інвесторів, адже кожний інвестор орієнтується на цілком конкретні характеристики територій, які для нього є визначальними.

Дослідженням інвестиційної привабливості Вінницької області займались Власюк О.С., Губанський Б.О., Калач Г.М. Динаміка змін рівня інвестиційної привабливості Вінницької області виявилась однією з найвищих в Україні. Основним джерелом ресурсів виступає приватний капітал, який інвестує ті підприємства, які створили сприятливі умови для ведення прозорого бізнесу, мають належну ресурсну базу та інфраструктуру, що дозволяє забезпечити окупність інвестицій. Зазначене обґрунтовує важливість подальших досліджень покращення інвестиційного клімату Вінницького регіону.

Метою даного дослідження є оцінка інвестиційної привабливості Вінницької області, визначення основних проблем, пов’язаних з інвестиційною діяльністю області, виявлення шляхів їх вирішення.

Зростання конкурентоспроможності будь-якого регіону є привабливішим і з точки зору потенціалу зростання, і з огляду на перспективу посилення впливу на зовнішнє оточення. На конкурентоспроможність регіону суттєво впливають інвестиції [1, с. 123].

Інвестиційний потенціал регіону складається з окремих потенціалів у дещо вужчому розумінні цього слова, а саме: ресурсно-сировиннного;